

Κυριακή 11η Ὀκτωβρίου 2026

Κυριακή Δ' Λουκᾶ.

(Λκ. 8, 5 – 15).

«ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω» (Λκ. 8, 8).

Κυριακή τοῦ καλοῦ Σπορέως σήμερα! Ὁ μεγάλος Γεωργός τῶν ψυχῶν ἐξέρχεται ἀπό τήν ἀσφάλεια καί τή δόξα Του καί ἔρχεται στήν πολυποίκιλη γῆ τοῦ κόσμου νά σπείρει τόν λόγο τοῦ θελήματός Του. Ἔρχεται ἀνάμεσά μας. Γίνεται σάν κι ἐμᾶς, γιά νά Τόν ἀφουγκραστοῦμε, νά ἐνωτιστοῦμε τά θεϊκά λόγια Του, νά τά κάνουμε τρόπο ζωῆς καί νά Τοῦ μοιάσουμε. Σήμερα Τόν ἀκούσαμε νά μᾶς λέγει τήν ωραία παραβολή τοῦ Καλοῦ Σπορέως. Νά μᾶς μιλάει γιά τόν φιλότιμο γεωργό πού ἔσπειρε τόν σπόρο πλούσια σέ κάθε κατεύθυνση. Ὁ σπόρος, βέβαια, δέν ἔπεσε ὅλος σέ κατάλληλη καί γόνιμη γῆ. Ἐπεσε καί στίς πέτρες, στά ἀγκάθια, στόν πατημένο δρόμο. Ἀπό τόν πολύ σπόρο πού ἔσπειρε, καρποφόρησε μόνον

ἐλάχιστος. Ὁ σπόρος εἶναι ὁ λόγος καί τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Τά διάφορα μέρη πού σκορπίζεται εἶναι οἱ ψυχές καί οἱ προσωπικότητες τῶν ἀνθρώπων. Ἡ καρποφορία τοῦ σπόρου ἐξαρτᾶται ἀπό τή διάθεση τῶν ἀνθρώπων νά δουλέψουν πνευματικά, γιά νά προκόψουν στό θεῖο θέλημα. Γιά νά συλλάβουμε αὐτά τά νοήματα, εἶναι ἀπαραίτητο νά λειτουργήσῃ ἡ ἐσωτερική μας ἀκοή. Γι' αὐτό ὁ Κύριος λέγει: «ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω».

Τό μεγάλο ἐρώτημα, λοιπόν, εἶναι: ἔχουμε «ὦτα»; Φαίνεται ἀφελές νά τίθεται τό ἐρώτημα, ἀφοῦ ὅλοι ἔχουμε αὐτιά. Μπορεῖ νά ἔχουμε αὐτιά καί νά ἀκοῦμε, ἀλλά φαίνεται πώς ὁ Χριστός πιστεύει πώς δέν ἔχουμε ὅλοι σωστή ἀκοή. Μπορεῖ νά ἀκοῦμε, ἀλλά ἴσως δέν ἔχουμε τήν ἐσωτερική ἀκοή. Μπορεῖ νά ἀκοῦμε, ἀλλά μᾶλλον δέν κατανοοῦμε. Ὁ Κύριος ζητάει τά πνευματικά αὐτιά, τά ὁποῖα δέν συλλαμβάνουν μόνον ἤχους, ἀλλά συλλαμβάνουν καί νοήματα.

Μέ ἀφορμή τό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα ξεκινάει τό νέο ἱεραποστολικό ἔτος. Εἶναι ἀπαραίτητο νά ἐντρυφήσουμε πάνω στό μεγάλο

θέμα τοῦ πῶς θά χρησιμοποιήσουμε τήν ἀκοή μας κατά τόν φετινό ἐπερχόμενο χειμῶνα. Τήν ἀκοή, αὐτό τό πολύτιμο δῶρο τοῦ Θεοῦ, καλούμαστε νά τή χρησιμοποιήσουμε γιά τήν πνευματική μας καλλιέργεια καί προκοπή. Θά ἀκούσουμε μόνον ὅ,τι μᾶς ψυχαγωγεῖ, ὅ,τι ἱκανοποιεῖ τήν περιέργεια, ὅ,τι γεμίζει τό μυαλό μέ πληροφορίες, ὅ,τι συμβάλλει στό νά ἔχουμε γνώμη γιά ὅλα; Θά ἀφιερῶσουμε τήν ἀκοή μόνο στίς εἰδήσεις, στίς διαφημίσεις, στίς ἀτέλειωτες μουσικές τοῦ κόσμου, στίς πολυποίκιλες ἀπόψεις τοῦ κάθε «εἰδικοῦ»; Θά κολλήσουμε τήν ἀκοή μας στούς ψιθύρους, στά κουτσομπολιά, στίς διαβολές καί κατακρίσεις, πού γαργαλοῦν τά κατώτερα ἐπίπεδα τῆς ψυχῆς; Ἐκτός ἀπ' ὅλα τά μάταια, ψεύτικα καί ἐφήμερα, πού προσφέρει ὁ κόσμος, ὑπάρχουν καί τά σημαντικά καί αἰώνια, πού ἔχει νά μᾶς προσφέρει ἡ Ἐκκλησία.

Ὁ Κύριος σήμερα μᾶς λέγει: «ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω». Δέν ἀρκεῖ νά ἔχουμε τά «ὦτα». Εἶναι ἀπαραίτητο νά καταλάβουμε τί σημαίνει τό «ἀκουέτω». Μπορεῖ τά αὐτιά νά ἀκοῦν,

ἀλλά ἡ καρδιά νά εἶναι κουφή. Ὁ Χριστός θέλει νά μᾶς κάνει νά προσέξουμε τήν ἐσωτερική ἀκοή. Νά γυμνάσουμε τά πνευματικά αὐτιά. Νά μάθουμε νά ἀκοῦμε μέ τήν καρδιά. Νά μάθουμε νά συλλαμβάνουμε τά νοήματα πού μᾶς προσφέρονται. Νά μήν ἔρχονται οἱ ἀλήθειες τῆς πίστεως ἀπό τό ἓνα αὐτί καί βγαίνουν ἀπό τό ἄλλο. Νά ἀκοῦμε τή θεία διδασκαλία καί νά στοχαζόμαστε πάνω σ' αὐτή. Νά προβληματιζόμαστε γιά ὅ,τι ψυχωφέλιμο ἀκοῦμε. Νά ἀναλογιζόμαστε αὐτό πού ἀκοῦμε σέ τί μᾶς ἀφορᾷ, σέ τί μᾶς βοηθάει νά βελτιωθοῦμε, πῶς μπορούμε ἀπό ἄκουσμα νά τό κάνουμε βίωμα, πῶς θά δουλέψουμε, γιά νά κάνουμε δικά μας αὐτά πού μᾶς προσφέρονται ἀπό τήν ἱεραποστολική ἐργασία τῆς Ἐκκλησίας.

Γιά νά δουλέψει ἡ πνευματική ἀκοή, χρειάζεται κατ' ἀρχήν προθυμία. Μέ προθυμία νά ἀκοῦμε τόν λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἡ ραθυμία καί ἡ τεμπελιά θά φέρουν πνευματική ἀκαρπία καί ἐσωτερική στειρότητα. Δέν γίνεται νά ἀρκούμαστε στήν ἡμιμάθεια. Δέν γίνεται νά ἀναπαυόμαστε στήν αὐτάρκεια. Δέν μπορούμε νά πᾶμε μπροστά,

ἐάν δέν ἔχουμε τά ἐφόδια. Ἡ πίστη συνεχῶς βάλλεται ἀπό κάθε κατεύθυνση. Οἱ ἄνθρωποι ἐνοχλοῦνται ἀπό τόν Χριστό, ἀπό τούς ἁγίους, ἀπό τήν ἐκκλησιαστική κοινότητα, ἀπό τό εὐαγγελικό ἦθος. Ἡ ἐποχή πού ζοῦμε ἀποτινάζει τό ὀρθόδοξο φρόνημα, τήν ἀσκητικότητα, τήν ἐγκράτεια, τήν ἀγνότητα, τήν τιμιότητα, τήν ἀπλότητα, τή δοτικότητα, τή φιλοτιμία, τήν εὐγένεια, τήν ἀληθινή ἐσωτερική καλλιέργεια. Θέλει τούς ἀνθρώπους μονόχωντους, σκληρούς, ἀπρεπεῖς, ἰδιοτελεῖς, ἀποξηραμένους πνευματικά, στείρους, κατηφεῖς. Ἡ χαρά, ἡ ζωντάνια καί ἡ ἐλπίδα τοῦ Εὐαγγελίου δέν ταιριάζουν στόν ἀντίχριστο κόσμο. Ἐμεῖς ἔχουμε νά διαλέξουμε. Θά βουλευτοῦμε στήν κοσμική νοοτροπία; Θά συνταυτιστοῦμε μέ τήν πορεία τῶν πολλῶν; Θά συνταιριάζουμε μέ τήν πολύβουη μᾶζα τῆς ἁμαρτίας; Ἡ μήπως θά δείξουμε προθυμία νά ἀνοίξουμε τά αὐτιά τῆς ψυχῆς στά θεῖα ἀκούσματα; Μέσα στίς δομές τῆς ἐνορίας μᾶς περιμένουν οἱ θησαυροί τῆς πίστεως. Μέσα στήν κοινότητα τῶν ἀδελφῶν μας θά ἀκούσουμε ἐκεῖνα πού ξεχωρίζουν τό ἀληθινό ἀπό τό

ψεύτικο, τό σημαντικό από τό άσήμαντο, τό όντως προοδευτικό από τό παρωχημένο καί πρωτόγονο. Στήν Έκκλησία θά άκούσουμε τόν τρόπο τής χαρᾶς, τής έλευθερίας, τής έλπίδας, τής άδελφoσύνης, τής προσφορᾶς, τής καθαρότητας.

Τό «άκουέτω» τοῦ Χριστοῦ σημαίνει νά προσέξουμε. Νά προσέξουμε νά μήν ταυτιστοῦμε μέ τήν άσχήμια. Νά μήν παρασυρθοῦμε πρός τήν καταστροφή από τό όρμητικό ποτάμι τῶν πολλῶν. Νά μή φοβηθοῦμε νά γίνουμε ἡ έξαίρεση. Νά γίνουμε ό άσάλευτος βράχος στήν καταιγίδα τής άμαρτίας. Νά γίνουμε ό δυνατός κυματοθραύστης στήν τρικυμία τοῦ πόνου καί τῶν πειρασμῶν. Τό «άκουέτω» τοῦ Χριστοῦ σημαίνει αὐτά πού άκοῦμε νά τά κατανοοῦμε. Αὐτά πού κατανοοῦμε νά τά πράττουμε. Αὐτά πού πράττουμε νά εἶναι καρπός καί άπαύγασμα τής αλήθειας πού άφομοιώσαμε. Τό «άκουέτω» τοῦ Χριστοῦ σημαίνει νά γινόμαστε τά παραδείγματα γιά τούς ανθρώπους. Όχι παραδείγματα άρετῆς, γιατί ἡ άρετή μας μπορεῖ νά εἶναι μηδαμινή. Νά γινόμαστε παραδείγματα άγωνιστικότητας, ύπακοῆς,

ἐμπρακτης μετάνοιας. Νά γινόμαστε οἱ φάροι τοῦ κόσμου στή σκοτεινή νύκτα τῆς ἄγνοιας τοῦ Θεοῦ. Τό «ἀκουέτω» σημαίνει νά μὴν ἀκοῦμε μόνον γιὰ τίς ἀρετές. Νά παλέψουμε μέ τόν κακό ἑαυτό μας, γιὰ νά τίς κατακτήσουμε. Νά ἀντισταθοῦμε στίς ἐπιδράσεις τοῦ πονηροῦ καί στά ἀκούσματα τῆς πλάνης, γιὰ νά ἐδραιωθοῦμε στή ζωή τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Νά ἀνοίξουμε τά φυλλοκάρδια μας, γιὰ νά προσλάβουμε τή χάρη τοῦ Παρακλητοῦ, ἡ ὁποία θά μᾶς πλουτίσει, θά μᾶς δυναμώσει, θά μᾶς παρηγορήσει καί θά μᾶς καθοδηγήσει στά μονοπάτια τῆς σωτηρίας.

Ζοῦμε σέ μία ἐποχή ἀδιαφορίας. Οἱ ἄνθρωποι ἀδιαφοροῦν ὁ ἓνας γιὰ τόν ἄλλο. Ἀδιαφοροῦν γιὰ τό περιβάλλον πού ζοῦν. Ἀδιαφοροῦν γιὰ τήν ποιότητα τῆς ζωῆς τους, γιὰ τήν ἐσωτερική οἰκοδομή τους, γιὰ τήν ἀληθινή ψυχική θεραπεία τους. Παλεύουν γιὰ τά ψεύτικα καί χάνουν τά ἀληθινά. Σκληραίνουν, γιατί τό καλό τό θεωροῦν ἀδυναμία. Ὁ ἓνας κατασπαράζει τόν ἄλλο καί αὐτό τό θεωροῦν κατόρθωμα. Σ' αὐτή τήν ἐποχή πέφτει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ σάν σπόρος σέ κάθε ψυχή. Δέν

ἀρκεῖ μόνον νά τόν ἀκοῦμε ἐξωτερικά. Χρειάζεται νά τόν ἀκούσουμε καί ἐσωτερικά. Νά τόν προσέξουμε, νά τόν κατανοήσουμε, νά τόν ἐφαρμόσουμε, νά τόν διαδώσουμε. Ὁ Κύριος σήμερα λέγει: «ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω». Αὐτό νά εἶναι ἡ παρακαταθήκη γιά τόν φετινό χειμῶνα. Νά εἶναι τό σύνθημα τῆς πνευματικῆς μας προόδου, πού θά μᾶς χαρίσει πλούσια καρποφορία, ἐσωτερική πληρότητα, ἀκατάβλητη δύναμη, εὐχάριστη διάθεση, γιά νά προχωροῦμε στόν δρόμο τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ἡ πορεία τῆς αἰώνιας λύτρωσής μας. Ἀμήν.